Takuja Asakura

MIZNÚCE KNÍHKUPECTVO POD ČEREŠŇOU

Objavuje sa len raz do roka.
A len tým, ktorí ho práve potrebujú.

MIZNÚCE KNÍHKUPECTVO POD ČEREŠŇOU

MIZNÚCE KNÍHKUPECTVO POD ČEREŠŇOU

Objavuje sa len raz do roka.
A len tým, ktorí ho práve potrebujú.

Takuja Asakura

Fortuna Libri

Original title: Takuya Asakura: THE VANISHING CHERRY BLOSSOM BOOKSHOP
Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd.
under the title The Vanishing Cherry Blossom Bookshop © Takuya Asakura 2025
Takuya Asakura si uplatňuje morálne právo identifikovať sa ako autor tejto knihy.
Cover design by Lucy Bennett/HarperCollinsPublishers Ltd 2025
Cover illustration © Banzisu
Interior images Shutterstock.com
Translation from English language © Barbora Al Zafari, 2026
Translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.
Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2026

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.
FORTUNA LIBRI, a. s.
Zadunajská cesta 8, 851 01 Bratislava
fortuna@fortuna.sk
www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Otília Škvarnová

Prvé vydanie

Edičná poznámka
V knihe sú použité citáty z kníh:
de SAINT-EXUPÉRY, Antoine: *Malý princ*. Preklad Elena Šmatláková.
Bratislava: Mladé letá, 1986;
BARRIE, James Mathew: *Peter Pan*. Preklad Adriana Oravcová.
Bratislava: Slovart, 2015.

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorovej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-573-0673-3

Playlist

Cherry Blossoms - Claudio Constantini
Magic Mountain - Japanese Breakfast
Hana - Fuji Kaze
ゆめうつつ - Lamp
Dawn in the Adan - Ichiko Aoba
emulation (mode:totonee) - stargaze shelter
信じてほしい - Chippoke Ohashi
3% - Sato
frozen ship - Kana Wakareno
eau - yukata hirasaka
flower - paniyolo, Akio Watanabe
ある喫茶 - mei ehara
tricolore - mamerico
踊り子 - Vaundy
ふたり基地 - Haku.
Prism Heart - Yogee New Waves
独り言 - Asagaya Romantics
グライド - Lily Chou-Chou
Nostalgia - Joe Hisaishi
Waterfall - RICEWINE
Cheers - Lucid Green
killer tune kills me - KIRINJI, YonYon
Cherry Blossom - Joshua Bassett
surf. - wave to earth
SAKURA - Ikimonogakari

PROLÓG

Obchod sa ukrýval na mieste, ktoré bolo nad rámec ľudského chápania.

Tam, kde sa v ovzduší vznášala hustá hmla, ani biela, ani sivá. Zvláštne však bolo, že priestor okolo obchodu, ohraničený úhľadne zastrihnutým živým plotom, zostával jasný ako krištáľ. Takmer to vyzeralo, ako keby sa kvôli nemu hmla rozostupovala, akoby nemala inú možnosť, len si držať odstup.

V strede ohraničeného priestoru sa nachádzala stará drevená budova. Na jej zelenej trojuholníkovej streche sa hrdo týčil bronzový veterník v tvare kohúta s vypnutou hruďou. Kohút mal zobák zdvihnutý k oblohe, ale hlas, predurčený na oznamovanie príchodu ranných zôr, nikdy nebolo počuť.

V predzáhradke, ktorá viedla k dverám do obchodu, stála vysoká stará čerešňa. Vystupovala nad hrebeň strechy, pričom jej konáre siahali až nad veterník, kým sa ohli k zemi, obťažkané kvetmi v plnom rozpuku. Nezvyčajnou ju však robila nie jej výška, ale zvláštne farby kvetov. Čím boli bližšie ku koncom konárov, tým mali tmavšiu farbu, postupne prechádzali od bielych a svetloružových tónov jedoskej čerešne, známej ako *somei-jošino*, do žiarivých červených odtieňov taiwanskej čerešne. Vyvolávalo to dojem, ako keby ten jediný strom hýril všetkými možnými odtieňmi ružovej a červenej.

Z času na čas sa v jeho konároch pohral vietor, ktorý potom na zemi vytvoril mramorové víry bielej, koralovej a šarlátovej farby.

Náhle zazvonil zvonček, dvere obchodu sa otvorili a prievan rozfúkal kôpku okvetných lístkov nahromadených pri vchode. Vo dverách sa objavilo dievča. Malo na sebe bordovú šatovú sukňu a naškrobenú bielu blúzku. Zo zeme pred vchodom zdvihlo tabuľu. Bola to jednoduchá prenosná tabuľa s názvom obchodu napísaným červenou a bielou kriedou: 咲良 – *Sakura*.

Sakura. Bol obchod nazvaný po kvetoch čerešne v predzáhradke? Alebo to malo nejakú spojitosť s osobou rovnakého mena? Možno sa dievča volalo Sakura, hoci

rozhodne nevyzeralo dosť staré na to, aby bolo pôvodnou majiteľkou alebo vedúcou obchodu.

Keď dievčina postavila tabuľu na miesto, rýchlo sa prešmykla pootvorenými dverami dovnútra, zmizla v obchode a znova sa objavila s metlou a lopatkou. Začala starostlivo zametať okvetné lístky rozptýlené na chodníku medzi vchodom a živým plotom. Odrazu jej pri nohách tíško pristáli tri malé čerešňové vetvičky obsypané kvetmi.

Dievča sa prekvapene pozrelo na strom a spýtalo sa: „Tri? Dnes si nejaká štedrá!“

Čerešňa, samozrejme, neodpovedala. Dievčine sa však na tvári zračilo pochopenie, metlu si strčila pod pazuchu, zdvihla vetvičky a vrátila sa do obchodu.

Keď zamierila do kuchyne, vzduchom sa rozšírila vôňa kávy. Nožnicami na kvety šikovne skrátila vetvičky a ich konce zabalila do vodou nasiaknutého papierového obrúska a tenkého listu papiera, ktoré zafixovala gumičkou. Potom ich jednu po druhej vložila do troch samostatných váz.

„Hotovo,“ povedala nahlas.

Vyšla z kuchyne a rozhliadla sa okolo seba, zrejme hľadajúc vhodné miesto na vystavenie vetvičiek. V súlade s exteriérom bola väčšina základných prvkov obchodu vyrobená z dreva. Charakteristická kresba dreva

na stenách a stoloch vytvárala útulnú atmosféru, akú možno zažiť len v tradičnej kaviarni. Dievčina si priniesla rebrík, aby umiestnila vetvičky aj pozdĺž stien a na stĺp. V miestnosti bolo viac takých vetvičiek, nežnými púčikmi skrášľovali celý obchod. Zdobenie kníhkupectva kvetmi čerešne bolo zrejme neoddeliteľnou súčasťou každodenného života dievčaťa.

Spokojná so svojou prácou, dievčina zostúpila z rebríka a pozbierala okvetné lístky, ktoré spadli na podlahu. Potom vlhkou handričkou utrela zem. Zdalo sa, že sa pripravuje na otvorenie obchodu. Keď dosiahla požadovaný výsledok, urobila si krátku prestávku. Stála s jednou rukou v bok, pričom druhou rukou si masírovala čelo.

„Teraz by sa mi naozaj hodila pomoc," povzdychla si a pozrela sa na stôl vedľa seba.

Na stole sedela mačka s huňatou srsťou. Na rozdiel od mačiek typických pre Japonsko bola táto dlhosrstá. Pohodlne usadená v polohe bochníka, ospalo hľadela na dievčinu. Predné labky vysunula dopredu, zdvihla zadok, pretiahla si celé telo, potom sa prevalila na chrbát. A akoby chcela povedať *Toto máš na mysli?*, natiahla predné labky k dievčaťu.

„Kobako, to naozaj nemám na mysli," pokarhalo ju dievča.

Chvíľu zostala mačka ležať na chrbte, ale čoskoro sa postavila na nohy a vrátila sa do pôvodnej polohy. Na menovke pripevnenej na jej hnedom koženom obojku boli znaky *kandži* pre škatuľku na vonné tyčinky: 香箱 – *Kōbako.*

Dievča odvrátilo pohľad od mačky a prešlo k stene, kde stála súprava reproduktorov a gramofón. Aj audiozariadenie malo drevené rámy. Na gramofóne ležala už pripravená platňa – jej jasne červená etiketa uprostred kontrastovala s čiernou farbou vinylu. Dievča sa zohlo, aby zaplo zosilňovač. Ozvalo sa slabé elektrické chrapčanie.

Vystrčeným ukazovákom dievča skontrolovalo, či je ovládač na gramofóne v správnej polohe, a vzápätí jemne stlačilo štartovacie tlačidlo. Platňa sa začala točiť, ramienko sa automaticky zdvihlo. Vinyl krátko zapraskal, potom sa ozval hypnotický vzdialený rytmus bubna. Nezvyčajné bubnovanie v trojštvrťovom takte sa postupne zintenzívňovalo, akoby sa hudba čoraz viac približovala.

Vtom do bubnovania vstúpila s prvou melódiou flauta a dodala tomu charakteristickému rytmu pocit uhladenej elegancie a zároveň exotiky. *Bolero* od Ravela. Jednoduchá kompozícia, v ktorej sa opakujú dve melódie prechádzajúce medzi rôznymi nástrojmi, si

zachovala stabilnú rytmiku, ktorá sa stupňovala až k vyvrcholeniu.

Dievča, ktoré spokojne počúvalo úvodné flautové sólo s rukami v bok, sa náhle odvrátilo od gramofónu a začalo sa točiť po obchode, akoby tancovalo na hudbu. Mačka sa, naopak, ani nepohla.

V kníhkupectve boli okrem kuchyne pri všetkých stenách police s knihami. Niektoré boli dokonca umiestnené na stoloch. Hoci sa líšili výškou a hrúbkou, mali rovnakú kresbu dreva, podobnú kresbe na stoloch a na audiozariadení.

Bola to vskutku eklektická zbierka, až mal človek pocit, že miestu chýba akákoľvek konzistentnosť.

Dievčina sa napokon zastavila pred jednou z políc. Ukazovákom prechádzala ponad chrbty kníh, pričom sa snažila, aby sa ich nedotkla, len si ich prezerala jednu po druhej, sprava doľava a potom zľava doprava: *Nekonečný príbeh*, *V lese pod rozkvitnutými čerešňami*, *Rašómon*, *Sklenený zverinec*, *Lujza a Lotka*, *Život a názory Tristrama Shandyho*, *Bľabot a bes*, *Desať nocí snov*.

Všetko to boli beletristické diela, no to jediné mali spoločné. Boli rôznych veľkostí a dala sa medzi nimi nájsť kniha pre každú vekovú kategóriu – tu a tam z radov vytŕčali aj veľkoformátové obrázkové knižky.

Z ničoho nič sa dievčine začali hýbať pery.

„Intenzívnejšie ako dychový nástroj poludnia,
keď sa vylievajú stopy jantáru,
horkosť hnevu, modrá hnevu.“

Takmer hypnoticky mumlala slová, zdanlivo verše, ktoré si pamätala, akoby si ani neuvedomovala, že ich recituje.

Melódiu *Bolera* prevzal v tej chvíli trombón. Za oknom sa bledé lúče slnka odrážali od okvetných lístkov čerešne, ktoré ticho tancovali vo vzduchu.

„Hej, Kobako, ktorú mám dnes vybrať?“

Dievča občas zastavilo ruku a otočilo sa k svojej spoločníčke, keď jemne priložilo prst na jednu z kníh. Ale mačka, zjavne nezaujatá, zostala úplne nehybná. Tá neverbálna komunikácia trvala nemalú chvíľu, až kým sa dievčina, zdanlivo sa vzdávajúc, nepresunula k ďalšej polici a potom zase k ďalšej.

Vo chvíli, keď prstom prešla po jednej z väčších kníh, mačka otvorila oko a krátko zamňaukala.

„Túto?“

Dievčina sa otočila, aby zistila, že mačka práve zdvihla hlavu a uprene na ňu hľadí. Zlaté zrenice sa jej rozšírili, akoby chceli povedať *To je tá pravá.*

Dievča vybralo knihu z police, zdvihlo ju na úroveň očí, s úctou ju otvorilo a vzápätí si odkašľalo.

Bola to kniha *Malý princ*. Dievča začalo čítať mierne afektovaným tónom, pričom sa jeho zvučný hlas rozliehal po celom obchode:

„Moja hviezda bude pre teba jedna z mnohých hviezd. Budeš sa teda rád dívať na všetky hviezdy... Všetky budú tvojimi priateľkami...“

Zatiaľ čo dievča čítalo, mačka, spokojne vyvalená na brušku, ho pozorne sledovala.

Vždy keď dievča otočilo stránku, mačka pohla fúzikmi a pomaly zažmurkala, akoby súhlasne prikyvovala. Lupene za oknom pokračovali vo svojom ladnom tanci. *Bolero* hralo ďalej, opakujúc rovnakú melódiu v rôznych aranžmánoch.

PRVÁ KAPITOLA

„To hlavné je očiam neviditeľné.“

A TAK, BEZ DLHÝCH REČÍ, bolo po kremácii.

Menej ako dve hodiny po smútočnom obrade sa šesťdesiatsedem rokov života jej matky zmenilo na kosti a popol. Mio niesla urnu s matkiným popolom v náručí celou cestou z krematória. Hoci bola urna v škatuli zabalenej v hrubom plátne a vo *furošiki*, cítila jej teplo na svojom lone. Mala pocit, ako keby jej matka chcela povedať, že je stále pri nej.

Keď prišla na miesto, kde matka žila, zistila, že je to ošarpaná poschodová drevená budova. Matkin ateliérový byt sa nachádzal v severnej časti horného poschodia. Z okna bol výhľad na breh rieky. Pri pohľade na úhľadný rad holých stromov pod dusivou sivou oblohou Mio pocítila nesmiernu vinu za to, že nechala svoju mamu zomrieť osamotenú na takom mieste. *Mala som pre ňu urobiť viac*, pomyslela si.

Až do tej chvíle nikdy nevstúpila do toho bytu. Pred dvoma rokmi matka Mio a jej mladšiemu bratovi náhle oznámila, že sa sťahuje z rodinného domu. Hoci si Mio musela priznať, že na ten dom nemala takmer žiadne dobré spomienky, zhrozila sa pri myšlienke, že domov jej detstva prejde do rúk cudzieho človeka. Brat s ňou tentoraz súhlasil. Spojili sily, aby sa pokúsili mamu odradiť, ale ona odsekla, že o tom nemieni diskutovať. „Veď vy dvaja sa sem málokedy vraciate," argumentovala.

Rob, ako chceš, pomyslela si Mio. Po tom, čo sa matka presťahovala do nového bytu, Mio využila svoj nabitý pracovný program ako výhovorku, aby sa nemusela o ňu starať. Teraz to hlboko ľutovala.

Byt bol skromne zariadený len tým najnutnejším. Nebol tam ani televízor, hoci Mio vedela, že rodinný dom sa predal za slušnú sumu. Nikdy by si nebola predstavovala, že mama žije tak skromne. Zdalo sa, že *futon*, odstránený spolu s matkiným telom, bol jediným ležadlom, ktoré vlastnila. Mio si uvedomila, že sa bude musieť ubytovať v hoteli na druhej strane ulice, no nepáčila sa jej predstava nechať matkin popol sám v byte.

Na podlahe ležal bledozelený koberec. Hoci bol opotrebovaný, vyzeral celkom čisto. Malý okrúhly stolík zjavne slúžil aj ako jedálenský stôl. Mio naň položila urnu a vytvorila tak provizórny oltár. Potom ju náhle premohla vlna únavy a zosunula sa na podlahu. Napriek tomu chcela čo najskôr informovať brata, a tak sa zmobilizovala a vytiahla z kabelky telefón. Skontrolovala, či je už v bratovom časovom pásme ráno, a stlačila tlačidlo na volanie. Brat zdvihol po dvoch zazvoneniach.

„Ahoj, Jošihiro," pozdravila ho Mio. „Chcela som ti len oznámiť, že kremácia prebehla hladko."

Po chvíli nepríjemného ticha sa jej brat ozval poďakovaním. Zvláštne, zdalo sa, ako keby sa jeho hlas

zdvojnásobil. Mio nevedela, či to spôsobilo nestabilné spojenie, alebo bola dôvodom ona.

„Je mi ľúto, že to všetko padlo na tvoje plecia, sestrička," povedal Jošihiro.

„Nie je to tvoja vina. Mama nebola chorá, tak sme sa na to nemohli pripraviť ani emocionálne, ani logisticky."

Vlani sa Jošihiro, ktorý pracoval pre veľkého výrobcu elektroniky, presťahoval do Južnej Afriky, kde mal na starosti zriadenie a prevádzku nového závodu. Mio ho nevidela už dosť dlho, lebo iba zriedka sa mohol vrátiť do Japonska. Ich matka mala pravdu – ani jeden z nich ju nenavštevoval.

„Mimochodom, sestrička, kde si teraz?"

„Som v maminom byte. Priniesla som sem jej popol. Chcela som ti len dať vedieť, že pohrebné záležitosti sú už vybavené. Ešte mi zostalo vyplniť nejaké papiere, ale zvládnem to."

Jošihiro sa znova ospravedlnil, že jej nemôže pomôcť. Mio sa zdalo, že by mali mať viac tém na rozhovor, no nevedela, čo povedať. Bola si celkom istá, že brat to cíti rovnako ako ona.

„Nechápem, prečo predala dom," poznamenala.

„Ani ja nie."

„Videl si niekedy mamin byt?"

Jošihiro odpovedal, že nie.

„Veď som si aj myslela. Ja som tu po prvý raz. Pôsobí to tu dosť prázdne."

Nastalo ďalšie nepríjemné ticho. Potom Mio konštatovala: „Sme hrozné deti, však? Vychovala nás sama, a napriek tomu sme ju nechali zomrieť osamote na takomto nevľúdnom mieste."

Ani vo sne jej nenapadlo, že by sa mali tak skoro niečoho obávať.

„Čo ti mám povedať... Ja som ani len neprišiel na mamin pohreb."

„Opakujem, nie je to tvoja vina. Máš svoju prácu a rodinu, o ktorú sa musíš starať. Mama by nechcela, aby si ju uprednostňoval pred svojím vlastným životom. Som o tom absolútne presvedčená."

Hneď ako to Mio vyslovila, zovrelo jej srdce. Zistiť sa to už nedalo. Náhle si uvedomila krutú pravdu, že už nikdy nebude hovoriť s matkou.

Brat na jej slová nereagoval a obaja chvíľu mlčali.

Nakoniec sa im podarilo zmeniť tému rozhovoru a prebrali zoznam toho, čo treba vybaviť. Dohodli sa, že Mio sa postará o časovo náročnejšie úlohy, ako je zrušenie matkinho zdravotného poistenia a jej dôchodkových platieb. Všetko ostatné, vrátane roztriedenia jej vecí, odložili na neskôr, až Jošihiro potvrdí termín svojej ďalšej cesty do Japonska. Mio mu oznámila, že chce podržať

byt až do 49. dňa obdobia smútku. Hoci mala v úmysle, že nájomné za toto obdobie uhradí sama, Jošihiro trval na tom, že aspoň finančne prispeje, a tak sa dohodli, že si náklady rozdelia.

Po zložení telefónu sa Mio ešte raz pozrela na urnu s matkiným popolom. Počas obradu sa dozvedela, že látka, do ktorej bola urna zabalená, sa volá *kocu-ooi* – obal na kosti. To slovo nikdy predtým nepočula. Obal bol ušitý z hustej bielej tkaniny, zdobenej vzorom vyšívaným lesklou niťou rovnakej farby. Vzor, ktorý pripomínal zvončeky, bol taký zložitý, že sa na prvý pohľad nedal rozoznať. *Chcela by som nakresliť niečo podobné,* napadlo Mio odrazu. *Strávila by som celý deň, možno aj dva dni precíznym kreslením perom.*

Prečo o tom teraz premýšľam? spýtala sa sama seba, hoci už poznala odpoveď: *Nemôžem sa zmieriť s tým, že mama tu už nie je a nikdy nebude.*

Mio sa dozvedela o matkinej smrti, keď bola v práci. Odkedy prevzala ten telefonát, cítila sa ako vytrhnutá z reality, v akejsi bubline. Dokonca prežívala chvíle, keď mala pocit, akoby bola oddelená od svojich vlastných myšlienok a činov.

Keď sa jej úvahy vrátili k popolu na stolíku, spomenula si, že už mala zapáliť vonnú sviečku. Len čo to spravila, hoci neskoro, zopäla dlane a sklonila hlavu v modlitbe. Hneď sa však zarazila: *Prečo to vlastne robím a pre koho?*

Všetko sa začalo pred štyrmi dňami popoludní, keď jej z ničoho nič zazvonil telefón v kancelárii. Považovala to za nezvyčajné, lebo v dnešných časoch jej ľudia zriedka volali na pevnú linku. Keď si to spätne uvedomila, bolo na tom, ako sa staromódne zvonenie rozliehalo po miestnosti, niečo zlovestné.

V tej chvíli práve telefonovala cez mobil so svojou redaktorkou o naozaj nepríjemnej záležitosti – amatérsky *mangaka* ju na sociálnych médiách obvinil z plagiátorstva kompozície jeho diela. V istom časopise Mio vychádzal seriál mangy a sporná ilustrácia sa objavila v jeho predposlednom uverejnenom čísle. Klebety sa postupne šírili online a eskalovali až do bodu, keď začali ľudia podávať vydavateľovi sťažnosti. Z Miinho pohľadu to však nebolo nič iné ako falošné obvinenie.

„Jediná podobnosť je v tom, že ide o klesajúcu ulicu vinúcu sa cez obytnú štvrť, ktorá vedie k moru. Je to jednoduchá kompozícia. Prečo by som mala kopírovať cudzie dielo?“